

Ozsváth Sára: Függőleges nyomok - Finisage

Szeretettel köszöntök mindenkit, aki ma este eljött ide. Minden alkalommal elmondom, hogy nagyon örülök annak, ha itt a díszteremben kiállítást rendezhetünk, hiszen ezzel hozzájárulunk tanítványaink kulturális neveléséhez és a város kulturális életéhez. Különösen nagy öröm, ha olyan kedves tanítványunkról van szó, mint Sára.

Ozsváth Sára – lassan azt mondhatom – művésznő, iskolánk diákja volt nyolc éven át. Tudom róla, hogy egészen kiskorától rajzol és fest. Hét éven át tanítottam matematikából, soha nem tartozott a hangadók közé, éppen ezért hosszabb idő eltelt, mire azt hiszem, valamennyire megismerhettem az igazi Sárát. Példaértékű volt, ahogy kitartóan, szorgalmasan foglalkozott minden tárggyal, nemcsak azzal, mai őt érdekelte. Szerénysége és csendessége mögött azonban szép lassan mindenki felismerte a benne rejlő értékeket, amikből néha megmutatott egy kis részletet másoknak. De soha nem dicsekedett el egyetlen sikerével, egyetlen alkotásával sem. Majdhogynem meg kellett kérni, hogy mutassa meg az épp aktuális képeket. Természetesen a művészet állt hozzá mindig is a legközelebb, és minden elérhető alkalmat megragadott, hogy ilyen közegben lehessen. A gimnáziumban Girst Ádám kollega „keze alatt” tanult, de szorgalmasan járt a Tetz Művészeti iskolába, a Benedek Péter rajzkörbe és a FIAM-ba, s tanult Rónai Gábortól, Csurgai Ferencről. Már gimnazista korában összeállt több kiállításra való anyaga, nemcsak mennyiségben, hanem művészi minőségben is. Érettségi után Egerben folytatta-folytatja tanulmányait, és itt ebben a teremben is volt egy kiállítása, legutóbb Oláh Tiborral közösen. Ez a kiállítás, amit a mai napon zárunk, kicsit komor alkotásokból áll. Érezzük bennük az elmúlt időszak küzdelmeit, nehézségeit.

Kedves Sára! Kívánom, hogy még rendezhessünk kiállítást a képeidből, amelyek már valami vidámabb dologról szólnak!

Végül hagy zárjam soraimat Márai Sándor szavaival:

"Az utakat sokáig nem érti meg az ember. Csak lépdél az utakon és másra gondol. Néha széles az egyik út, aszfaltos, néha rögzös, barázdás, meredek.

Az utakat sokáig csak alkalomnak tekintjük, lehetőségnek, melynek segítségével elmehetünk a hivatalba vagy kedvesünkhöz vagy a rikkantó tavaszi erdőbe.

Egy napon megtudjuk, hogy az utaknak értelmük van: elvezetnek valahová.

Nemcsak mi haladunk az utakon, az utak is haladnak velünk. Az utaknak céljuk van. Minden út összefut végül egyetlen közös célban. S akkor megállunk és csodálkozunk, tátott szájjal básméskodunk, csodáljuk azt a rejtelmes rendet a sok út szövevényében, csodáljuk a sugárutak, országutak és ösvények sokaságát, melyeken áthaladva végül eljutottunk ugyanahhoz a célhoz. Igen, az utaknak értelmük van. De ezt csak az utolsó pillanatban értjük meg, közvetlenül a cél előtt."

Volter Etelka